

ne vegye!) egybemosódott azokkal az egyéb szép történetekkel (mesékkel), amelyeket ez idő tájt hallhattam. De akkor, ott, úgy éreztem, hogy üzent nekem az az ismeretlen őskeresztény zarándok, aki még biztosan tudta, hogy itt állt az a ház, amelyben Joachim, Anna és a fiatal Mirjam élt. Vagyis tudatosodott bennem, hogy két évezred óta él valami, ami most bennem folytatódik. Talán mégis természetfeletti teljesítmény az, hogy tizenkét „ágrólszakadt” galileai egyetlen eszmével az akkor ismert egész világot átfordította! És ez a hit él, tehát a Gondviselő bizonyosan akart ezzel (meg talán velem is) valamit!

KRÁNITZ MIHÁLY
teológiai tanár

Ünnepi pillanatban

Megállíthatatlanul elérkezik a 2000. esztendő, és mindenki feszült várakozásban él. Ez a szám szimbolikus. Ha nem lenne kerek, nem sokban különbözne a többi négyjegyű számtól. Ám mégis sokatmondó. Az egyház történelme során mindig nagy figyelmet szentelt a számok üzenetének. Erre maga a Szentírás is felhatalmazza, ahol az egy, a három, a hét, a tíz, a tizenkettő, a negyven, az ötven és a száznegyvennégyezer az olvasó számára is érthető módon hozza közelebb a számok világán keresztül azt a titkot, amit kimondani valójában nem lehet, csak megközelíteni. Ezért az egyház gondolkodásában a múlt, a hagyomány éppúgy jelen van, mint a jövőre irányultság. Az első ezredévfordulónak is döntő jelentősége volt az egyének és — tudjuk mi, magyarok is — a népek szempontjából. A szentévek kerek, Krisztus születéséhez mért évfordulói a késő középkortól kezdve minden keresztény számára kívánták elhozni a megváltás eredeti megtapasztalásának érzését, a lelki élet felszításával. A mostani nagy jubileum személyesen kettős címen is érint, mint magyart és mint keresztényt. A jubileum ünnepet jelent, és talán ezek az egyéni gondolatok nekem és másoknak is hasznosak lesznek, mert az ünnepre készülni kell. A gyakran monoton életünkben ezért mégis fontosak a számok és az évfordulók.

Utoljára tíz évvel ezelőtt kértek fel személyes hangú írásra a Szentendrei Ferencs Gimnázium évkönyvébe. Akkor harminc éves voltam, és újmiséis papként próbáltam visszaemlékezni az elmúlt néhány évtizedre. Persze először vonakodtam, de ilyenkor, ha nem kedvtelésből írok naplót, mindig segítségemre siet a Lélek. Mivel az ember már gyermekkora óta kérdező lény, hadd tegyek fel én is néhány kérdést, keresve rá a lehetséges válaszokat. Azonnal itt az első, majd a többi. A hatmilliárdodomodik ember megszületése után milyen jelentősége van az egyes ember leírt szavainak? Milyen visszhangja van, érdekel-e valakit? Van-e

hatása egy olyan ezredvégi hónapban, mely felpörgetett, gyakran futószalagszerűen megélt napjainkat rohamosan elnyeli? A szó csengése és igazsága megérint-e valakit? A jeles napok és a két-ezredik év mellett ilyen a Karácsony is, megállásra vagy legalább elgondolkodásra készítenek. Valamit lezárunk, és átlépünk az újba, mely egészen biztosan nem fog megszabadítani régi gondjaink terhéől, valójában a felelősségtől. De mégis mit szeretnénk? Mit vagy kit várunk? Egészen biztos valami szépet, megnyugtatót, kiteljesítőt. De a földi természetes célok ezt nem adják meg, és ezt mindannyian megtapasztaljuk vagy már megtapasztaltuk. De akkor mi a maradandó életünkben? Erre egyszer válaszolni kell. Amit létrehoztunk, szellemi vagy anyagi alkotásaink? Életünk végén egyszerűen itt kell hagyni. A maradandót a személyiség őrzi, mely mi magunk vagyunk, a lelkünk. Most, hogy szembe kell nézni önmagammal „az emberélet útjának felén”, már nem áltathatom magam azzal, hogy hiszen még van időm, ráérek a válaszadásra. A towarepülő idő nem tűri az álmodozást. Ezért mint papnak és hívő kereszténynek a lelkiismeretem sürgetésére ki kell mondanom, hogy az élet számomra Krisztus. Ezért az én jubileumom Annak az ünneplése, aki már anyám méhétől meghívott és megajándékozott önmagával és a hivatással. Ennek felismerésében nagy szerepe volt a Szentírásnak, Isten Szavának és annak a ferences papnak, aki rávezetett a leírt Szó titkának megértésére. Ettől kezdve „az Ige testté lett, és közöttünk élt” számomra is. Csakhogy tudtam azt is, hogy „fiam, ha Istennek szeretnél szolgálni, készülj fel igen sok megpróbáltatásra” (Sir 2,1). Mert, ha egyszerű keresztényként sem könnyű a keresztségben, a bérnálásban és a házasságkötésben kimondott ígéreteknek megfelelni, vajon lehet-e bátor lélekkel vállalni Krisztus képviselőtét? Talán a mai világban, bár ez nem törvényszerű, lassabban érlelődik meg az elkötelezett döntés. Minden embernek saját ideje is van. Nem lehet senkit megelőzni. „Az Úr előtt ezer év vagy kettő annyi, mint egy vagy két nap.” Ő mindenkitől a személyes választ várja, ráadásul, és ezt megtapasztaltam, segít is a megfelelő időben a megfelelő válasz kimondására. Belülről ezt így tapasztaltam meg: „Ne félj, én veled leszek, megsegítelek.” És az „én óráim” érkezésekor ki tudtam mondani az „igent” a papszentelésben. Azóta új időszámítás kezdődött az életemben. Már nem a magam keresései, kérdései foglalkoztatnak, hanem a helyes, Isten elgondolása szerinti válasz kimondása, szavak és tettek, egyszóval az életem segítségével. Küldött vagyok, és ez adja meg számomra a mindennapi feladatot: képviselni Krisztus ügyét minden élethelyzetben. Amikor az óra másodpercmutatója a 2000. év kezdetére ugrik, ez Krisztus megtestesülésének ünnepi pillanatát jelenti bennem.